

«Pests»: Όταν τα «Παράσιτα» δημιουργούν

Η θεατρική ομάδα Παράσιτα δανείστηκε το όνομά της από το έργο που ανέβασε, το «Pests» της Vivienne Franzmann. Στις σημερινές συνθήκες πολλές φορές κάποια νέα θεατρική ομάδα γεννιέται και έχει πρόθεση να υπάρξει για καιρό. Όμως μόνο η διάρκεια λειτουργίας, οι τακτές παραγωγές, η σταθερή σύνθεση ομάδας συντελεστών και -αν είναι δυνατό- ο μόνιμος χώρος δράσης μπορούν να μετατρέψουν τις προθέσεις σε γεγονός και τη συνεργασία σε υπαρκτό θεατρικό σχήμα. Το εύχομαι για την ομάδα Παράσιτα. Η διασταύρωση των πορειών των τριών βασικών δημιουργών της παράστασης, του Φώτη Γεωργίδη ως σκηνοθέτη και των ηθοποιών Άντριας Ζένιου και Μαρίας Μανδρή ήταν ευτυχής στιγμή για εκείνους και για το κοινό που πρόλαβε να δει την παράστασή τους.

Ο Φώτης Γεωργίδης σκηνοθετεί το έργο ως σκηνοθέτης-ηθοποιός, και μάλιστα ηθοποιός που στη δική του υποκριτική πρακτική χρησιμοποιεί ψυχοσωματική μέθοδο, όπου το βλέμμα, ο τρόπος κίνησης και ομιλίας, η στάση του σώματος της μορφής που πλάθει πηγάζουν από την ψυχική διάθεση, τον χαρακτήρα, τον κοινωνικό τύπο του ήρωά του. Θυμηθείτε το «Γάλα». Αυτόν τον τρόπο χρησιμοποιεί η Μαρίνα Μανδρή δημιουργώντας τη μικρή της ηρώα, οργανικά μεταφράζο-

ντας τη μοίρα της, την ιδιαιτερότητά της, τις κοινωνικές συνθήκες που την σφράγισαν, τις εξαρτήσεις και τις φοβίες της σε φωνή, σε εκφορά λόγου, σε έκφραση προσώπου, κάνοντας τη φόρμα παράγωγο του περιεχομένου. Ο ασφυκτικά στενός δεσμός των δύο αδελφών απαιτεί από τις δύο ηθοποιούς έντονη διαδραστική συνεργασία σε σωματικό και ψυχικό επίπεδο. Το ζευγάρι από το έργο της Vivienne Franzmann θυμίζει τα συγγενικά ζευγάρια από τα έργα του Μακ Ντόνα.

Δυο άτομα στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής γαντζώνονται με θανάσιμη λαβή το ένα από το άλλο μη βαστάζοντας τη μοναξιά, τον αποκλεισμό, την ανέχεια, τη μιζέρια που από κοινωνική γίνεται πνευματική, την ανικανότητα να προσαρμοστούν στις απαιτήσεις του ανελέητου κόσμου, και από σωσίβιο μετατρέπονται σε πέτρα στον λαιμό του άλλου. Η Άντρια Ζένιου δίνει πολύ απτά αυτό το μοτίβο της προσκόλλησης της ηρώας της στην αδελφή. Δεν κατηγορεί, εξηγεί, δεν παρ-

σιάζει απλά, αλλά τεκμηριώνει. Αυτή είναι η στάση των δημιουργών –να αφηγηθούν την ιστορία δίνοντας στις ηρώδες του έργου να υπάρξουν στη σκηνή ολοκληρωμένες, όχι σαν κοινωνιολογικές περιπτώσεις, αλλά με τα όνειρα, τις αναμνήσεις, όσο γίνεται... ζωντανές.

Τα σκηνικά της Κωνσταντίνας Ανδρέου και το Video Art του Κωνσταντίνου Κεπόλα ήταν αντίστοιχα υπεύθυνα για τις διαστάσεις της παράστασης, τη ρεαλιστική και τη συμβολική.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ